

kraftig Opfordring til Anvendelse af afstyldig Agtpaaagivenhed. I Betragtning heraf samt af de store Interesser, der her kunne staa paa Spil, har man foreslaaet de hidtil gjældende Straffebestemmelser betydeligt skjærpede og derhos tilføjet en Bestemmelse om, at den, der ved at forse sig imod Loven, selv foranlediger Udbrud af smitsom Sygdom i sin Besætning, skal have tabt det Krav paa Erstatning af det Offentlige, der ellers vilde have tilkommet ham.

ad § 15.

At Gieren selv maa bære de med de syge eller mistænkte Dyr's Røgt, Afsondring, Rensning m. v. forbundne Udgifter, turde være en Selvfølge. Naar der derimod for at forhindre Smittens videre Udbredelse eller for at undertrykke forhaandenværende Smitsot maatte blive Spørgsmaal om Tilintetgjørelse af betydeligere Værdier eller om Udførselse af saadanne nye Arbejder, som i Slutningen af Paragrafens første Stykke ommeldes, vilde det formentlig være for haardt, om Gieren udelukkende skulde bære Følgerne af saadanne videregaaende Foranstaltninger, der ikke alene vilde paaføre ham vækkelig Tab, men ogsaa i mange Tilfælde paa Grund af den derved foranledigede Forstyrrelse af den hele Bedrift kunne blive faretruende for hans økonomiske Eksistens. Man har derfor foreslaaet de med saadanne Foranstaltninger forbundne direkte Tab erstattede af det Offentlige efter Reglerne i § 8.

I Erkendelse af, at den Betaling, der for 30 Aar siden blev fastsat for de af Dyr- læger i det Offentliges Tjeneste udførte For-

retninger, ikke efter de nuværende Forhold kan anses for et passende Bederlag, har man foreslaaet Betalingen forhøjet til de i Forslaget anførte Beløb, hvorhos man i Lighed med, hvad der er sket i Loven om Mark- og Veisfred af 25de Marts 1872 § 13 udtrykkelig har udtalt, at Diæterne, der ere beregnede efter halve Dage, ogsaa skulle erlægges med det fulde Beløb af 4 Kr., selv om Forretningen maatte have medtaget mindre end en halv Dag.

Ligeledes har man foreslaaet den Betaling, der læsstillt pved Dyr læger for Obduktioner, forhøjet til 4 Kr. for et mindre og 6 Kr. for et større Dyr. (I Sverrig er der tilslagt Dyr lægen 7 Kr. for Aabningen af ethvert dødt Dyr). Naar det, for at begrænde Udgifterne for det Offentlige, i Loven af 1857 § 13 er bestemt, at Dyr lægen i intet Tilfælde kan oppebære over 20 Kr. for alle de Obduktioner, han udfører paa en Dag, er herved at bemærke, at der ved et saadant uden Hensyn til Mængden af det ydede Arbejde fastsat Betalingsmaximum er skabt et principielt Udsætningsforhold mellem det Offentliges og Dyr lægens Interesser, der vel tør forudsættes at ville blive uden videre praktisk Betydning, men som dog altid maa anses for uheldigt, samt at det, da Obduktionen af et større Antal Kreaturer paa een Gang er et baade anstrengende og ubehageligt og ellers altid usarligt Arbejde, synes billigt og rimeligt, at Dyr lægens Betaling stilles i Forhold til Antallet af de af ham udførte Forretninger af denne Art. Ved den Maade, hvorpaa Forholdet i Paragrafen er foreslaaet ordnet, antages derimod alle berettigede Hensyn at være fuldestgjorte.